

Prædiken til 21. søndag efter trinitatis

Luk. 13, 1-9

”De atten som tårnet i Siloa styrtede ned over og dræbte, mener I at de var mere skyldige end alle andre i Jerusalem?”

Hvis Jesu spørgsmål i dagens tekst havde lydt i dagens Danmark ville de nok have lydt noget lignede á la dette: ”Mener I at de to unge kvinder, som blev voldtaget i Aalborg fornyelig, selv var ude om det?”

Der sker så forfærdelig mange ulykker rundt om i verden. Sagesløse krigsofre, huse som brænder ned, trafikdrab, pludselige dødsfald, ja I kan selv finde på flere eksempler.

Mon ikke vi alle spørger os selv af og til: ”Er det min skyld, at alt går galt?”

Eller sagt på en anden måde: ”Får jeg efter fortjeneste?”

Det spørgsmål, som Jesus stiller, er yderst menneskeligt og forståeligt, for jo mere vi lever, des mere indser vi, at livet er uretfærdigt og svært.

Der sker onde ting for gode mennesker, og derfor higer vi måske endnu mere efter en grund, en forklaring på, hvorfor livet er sådan? Er der en grund til det, der sker? Hvorfor mister vi vores kære? Hvorfor er der så meget ondt i verden?

Vi søger efter meningen, men jo mere vi søger, des mere tydeligt er det, at der ikke

er nogen mening, for hvis Gud er god, så kan verden da ikke hænge sådan sammen, vel?

Hvis Gud virkelig er så god, som folk påstår, hvorfor er verden så så ond? Gud må da have en mening med det hele, for Gud kan da ikke være sådan? Og hvis lidelsen ikke kan begrundes, ja så synes det hele jo håbløst, så er der jo ikke noget, der hænger sammen længere, men derimod er det hele uden betydning, ja netop meningsløst.

Den gang som nu må svaret til disse spørgsmål være det samme: klart og rungende nej. Nej, det er ikke sådan, det hænger sammen, det er ikke i døden og lidelsen, at vi finder svaret, i hvert fald ikke i døden og lidelsen som konsekvenser af vore handlinger. Jesu svar er klart og præcis: Nej, Gud straffer ikke på den måde. Han er ikke sådan.

Når vi stiller disse spørgsmål, så er det jo, fordi vi danner Gud i vores billede, efter vore forestillinger om hvordan Gud er, og dermed begrænser vi også Gud. Han bliver til en lille Gud.

Men hvad skal vi så gøre? Hvad er så pointen? Hvad er det så, vi får at vide? Hvor er det så, vi skal finde meningen med det hele, hvis ikke vi skal prøve at forklare det, der sker omkring os, som Guds straf?

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Svaret på dette spørgsmål kommer tydeligt i Jesu opfordring til omvendelse.

Vi kan ikke forklare, og vi skal ikke forklare det uforklarlige, og prøver vi på det, så er det, at vi er i fuld gang med at ødelægge vores liv. Så er det, at vi er ved at omkomme og gå til grunde. Og det er fordi, vi giver os til at grue, spekulere og søge efter mening i det meningsløse. Vi vender os ind i os selv og graver der. Vi piller sårskorpen af gang på gang, vi holder os selv fanget i mørket.

For at søge efter meningen i det meningsløse, det er at glemme det, der betyder noget; at søge efter meningen i lidelsen, at prøve at forklare den, at placere skylden, det er i bund og grund at vende sig bort fra det, der giver meningen, det der giver håb, det som vitterligt har betydning.

Og derfor opfordrer Jesus til omvendelse.

Hvad er så omvendelse?

Jo, omvendelse er at vende sig fra mørket mod lyset. Det er at pege mod lyset, pege mod håbet, og derved også pege på meningen. Det er at lade håbet og lyset få indflydelse i sit liv, at gøre det til det centrale, at lade det være meningen, der hvor vi ikke kan finde anden mening.

Jesus kom til jorden, Gud kom til verden for at fortælle os, hvad livet i bund og grund handler om, nemlig kærligheden. Og han viste det gennem hele sit liv og sin død og opstandelse. Det er her, meningen med det hele ligger. Det er kærligheden, det handler om.

Den og intet andet.

Jeg ved godt, at vi præster har en tendens til at stå her i trinitatis tiden og tale ualmindeligt meget om kærlighed. Men hvis vi ikke

kan tale om den, hvad har vi så?

Vi ved godt, hvad det betyder for vores liv at vide os elsket, ja selv at elske. Livet bliver lysere, håbet og modet vokser – kærligheden virker alt det.

Den kærlighed, Jesus opfordrer os til at leve i og efter, den ligner kærligheden mellem to mennesker, den er bare mere eviggyldig og bredere, for den centrerer sig ikke kun om det enkelte menneske eller et parforhold, men rækker ud i livet selv, til alle vi møder. Jesus spreder liv, lys og åbner døre.

I en bog, som handler om Moder Therese og hendes virke blandt de fattige og døende i Bangladesh, beskrives det meget tydeligt, hvordan håbet, kærligheden, lyset er, hvordan Gud er, og hvordan vi skal pege på lyset. Den lyder sådan her: ”De samlede en mand op fra rendestenen. De kendte ham ikke, han var halvt ædt op af orme. De tog ham med hjem til deres hjem for døende og syge. Han var frygteligt ilde tilredt. De vaskede ham og forbandt ham, de var hos ham, og andet kunne de ikke gøre. Men manden var lykkelig. Han sagde: ”Jeg har levet mit liv som et dyr på gaden, men jeg får lov til at dø som engel, omgivet af alt hvad man kunne ønske sig af kærlighed, nærhed og omsorg”. Manden der havde levet sit liv i håbløshed og meningsløshed, døde i håbet og kærlighedens mening. Kvinderne, der reddede ham, bragte ham lyset, håbet og meningen, de bragte ham kærligheden”.

Og sådan skal vi også prøve at leve, vi skal forsøge i den hverdag vi lever i, at sprede kærligheden, glæden, håbet, Vi skal se værdien i hinanden, i alle vores medmennesker og fokusere på det gode på trods af den af-

magt og meningsløshed, verden synes at være fyldt af.

Vi skal ikke søge meningen. Det er ikke op til os at placere skyld. I stedet skal vi pege på håbet for andre, ligesom vi skal vide, at der er peget på håbet for os, nemlig af ham som er håbet selv, og som er med os alle dage indtil verdens ende. Jesus Kristus.

Amen

Susanne Oxholm Bay Jacobsen,

Købelev-Vindeby og

Rebekka Maria Brandt Kristensen,

Utterslev-Herredskirke-Løjtøfte

Salmer:

295, 504, 208, 694, 30